

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin MOȘINCAT
Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Clio
Editura Tipo MC, Oradea-2020

Cartea Mea e și a Ta! ISSN 2734-6889 - ISSN-L 2734 - 6889

ASTĂZI, CA IERI

Elena BUICĂ¹

Sensul giratoriu al vieții m-a dus în niște cotloane ale uitării, acolo unde stăteau adormite amintirile unor evenimente și impresii de aproximativ 80 de ani. Sunt uneori fapte și trăiri care greu îți îngăduie să ajungi până în inima cuvântului, așa cum sunt cele aduse de războiul din Ucraina. Nu credeam că, aflându-ne într-o epocă în care civilizația umană a făcut pași uriași pe tărâmul prefacerilor, putem vedea imagini ale războiului ca acum aproape un secol în urmă.

Acest război parcă ne-a întors pe dos. Eram cu toții îngrijorați de viitorul planetei noastre, care ne trimitea semnale neliniștitoare din cauza pandemiei și nu numai, dar dintr-o dată, ne-am întors privirile la posibile dezastre foarte aproape de noi. Omenirea, spre marea ei uimire, a văzut imagini ca de pe alte vremuri. Întotdeauna, în timpul unui război, se întâmplă să se încalce legile impuse de desfășurarea luptelor, ca să amintim interdicția de a omorî civili neînarmați, de a bombarda spitale, școli, aziluri de bătrâni..., dar acum am asistat la efortul atacanților de a face astfel de atacuri. Am văzut multe astfel de imagini la televizor. Soldați ruși trecând pe stradă într-o mașină, văzând un biciclist pe stradă, l-au împușcat, așa, ca un fel de distracție. Am văzut dezastre inumane, copii uciși fără milă ori oameni pe care îi întâlneau în cale, bombardamente zguduitoare. Atitudini care-ți dau senzația că îți îngheață inima. Din șirul lung, mă opresc la un caz. Într-un oraș, rușii au comunicat că cetățenii pot pleca cu trenul din orașul lor și că nu li se va întâmpla nimic rău. Când gara a fost înțesată de oameni deznădăjduiți, femei cu copii în brațe, bătrâni gârboviți, peste ei au bubuit bombe care le-au schimbat destinația, trimițându-i pe drumul fără întoarcere.

În fața unor asemenea atrocități, te întorci cu fața în cealaltă parte și te întrebi, cum a putut să se stingă total dragostea de oameni, de viață, de frumos? Dragostea este esența divină din noi, este cerul cel mai minunat, este balsam pentru suflet, este farul care ne aduce la liman, este o stare endemică învăluitoare, este tot ce avem mai de preț pe lumea asta. Ce resort s-a răsucit în sufletul unor oameni de s-au adăpat din fântânile iadului, care le-a stins orice urmă de dragoste pentru darul Dumnezeiesc numit viață? Cu prilejul pandemiei am văzut cadre medicale căzând de oboseală, luptând ca să salveze fiecare viață pusă la grea încercare. Și, ca un blestem, la celălalt capăt al luptei pentru viață, au apărut barbariile

¹ Elena BUICĂ, 23 aprilie 2022, Sfântu Mucenic Gheorghe, Pickering, Toronto, Canada. Redirecționat de George Roca de la Bumerang

cutremurătoare. Rămâi încremenit în fața unor oameni cu sinele rătăcit în vârtoarea vieții. În sufletul lor s-a stins lumina, zorile degeaba le mai bat în ferestre. Degeaba mai așteptăm de la ei un strop de înțelegere, căci fiecare dă oamenilor numai ceea ce are în suflet.

Istoria omenirii arată că întotdeauna au fost asemenea atrocități, unele făcute în numele lui Dumnezeu, cum a fost închiiziția sau, acum, terorismul. Nu puține au fost și cele ale comunismului. Asemenea fapte abominabile apar când nu te aștepti. Acum, mi se pare că re trăiesc o zi de mare intensitate emoțională, pe care o țin minte foarte clar, deși pe atunci aveam doar 11 ani.

În anul 1944, după încheierea armistițiului, pe la sfârșitul lui septembrie, dimineața devreme, când se revărsau zorile în comuna mea natală, a apărut un lung convoi de care trase de cai, încărcate cu vârf și îndesat cu fel de fel de obiecte capturate din casele pe unde au trecut. În vârful mormanelor stăteau femei îmbrăcate în uniformă ostășească peste care îmbrăcaseră combinezoane ori rochii de bal sau de mireasă. Bărbații, grupați câte 3-4, erau duși după băutură și femei.

Când au intrat la noi în curte, mama, trezită din somn, înspăimântată de moarte, a trecut prin cele două camere în care dormeam eu și cumnata mea, m-a luat de mână și m-a tras afară din casă. Am auzit strigăte: „hazaica” și „vino”. Am ieșit în stradă, căci în curte erau mai mulți soldați care găsiseră butoiul cu vin și se veseleau cum știau ei mai bine. Îndată ce am ieșit din curte, niște soldați s-au luat după noi. Probabil că vinul le îngreunaseră picioarele, nu ne-au ajuns și am intrat în curtea vecină. Soldații erau tot după noi. Când am ajuns în fundul curții, am sărit gardul în curtea noastră unde se aflau mai multe construcții de dimensiuni mai mici; cocină de porci, grajdul pentru cal, o cameră în care se aflau unelte etc.

Dar, spre ghinionul meu, când am sărit gardul, am rămas suspendată în gard. Cămașa de noapte mi-a rămas agățată de vârful unei uluci. Rușii, clătînându-se, veneau către mine în hohote de râs. Când mama m-a văzut, s-a întors ca o leoaică, m-a smuls dintre uluci și ne-am strecurat printre construcțiile din fundul curții. Soldații ne-au pierdut urma. Am sărit apoi gardul din fundul curții și ne-am ascuns în clăile de paie ale vecinului. Cele câteva ore petrecute acolo mi s-au părut o veșnicie. După plecarea convoiului, tata ne-a căutat peste tot cu disperare. Cu precauție, am ieșit din șurele de paie și ne-am îndreptat către casă. Când ne-am regăsit, am plâns, un plâns zguduitor care să ne spele de mizeriile umane. Casa era devastată, iar tata nu se putea liniști ușor având imaginea pistolului pus la cap când i-au cerut să le dea „hazaica și vino”.

Astăzi, ca și ieri, evenimentele se repetă. Cuvintele devin neîncăpătoare pentru dinamica furiilor interioare și simt cum calc pe fâșia neputinței. Gândurile îmi umblă învălmășite căutând un răspuns. Și atunci folosesc scrisul ca disciplină a trăirilor și a gândului și sper în zile mai bune. Fulgerări de speranță brăzdează cerul întunecat. Așteptăm izbăvitoare semne de binefacere, acum când ne aflăm în zilele de mare sărbătoare ale Învierii Mântuitorului și-L rugăm fierbinte: ajută-ne, Doamne!

